

бѣ по-голѣмо отъ главичката на една карфица. Но тя не се задоволи само съ това. Направи още една люлчица, въ която снесе ново яйчице, и още една, и още една.

Разбира се, това не ставаше тъй бързо, както азъ ви разказвамъ. То продължи нѣколко дни.

Въ първата люлчица се разшава нѣщо. Отъ яйцето се излупи мъничка ларва — червейче безъ крака. То бѣ най-старото дете на нашата оса. Гладно, то отвори устица, и майката бързо му донесе най-хубавото, каквото навънъ можѣ да намѣри — нѣжно паяково коремче. Но червейчето не можеше нито да улови, нито да раздроби храната. Затова майка му сдѣвка храната парченце по парченце и го нахрани съ кашица.

Следъ това осата продължи градежа, защото жилището не бѣ още напълно готово.

Но ето че се излупи второ червейче. И първото пакъ зина уста. Не ще маене: две дечица искатъ ядене, а скоро се родиха и други. Майката вече нѣмаше нито мигъ покой. За щастие, останало ѣ бѣ малко за градежъ. Тя трѣбваше непрестанно да лети и да пълни зиналитѣ устица. Хубаво бѣше, че имаше много мухи. Самѣ тя не кусваше вече нито едно насѣкомо, ами набързо похапваше отъ сладкитѣ череши и продължаваше да носи храна на малкитѣ гладници.

Богато хранени, малкитѣ растѣха бързо и станаха дебели и тлъсти.

Единъ день най-старото червейче престана да се лакоми. — „А-ха!“ помисли майката, „скоро ще имамъ възрастна дъщеря“, улови една тлъста муха и положи трупа ѣ въ леглото на детенцето си. Тогава направи едно похлупаче, което точно прилѣгаше на дупката и я запуши хубаво. Вътре детенцето ѣ лежеше съвсемъ спокойно. Понѣкога потърсваше около себе си и си откъсваше парченце отъ мухата. Малко по малко то сдоби яка кожа и се обърна въ какавида. И другитѣ растѣха по сжщия начинъ, хубаво хранени и запазени.

Най-после всички люлчици бѣха покрити съ хубави бѣли покривки. Въ тѣхъ децата се подготвяха за новъ, самостоятеленъ животъ. Майката вече не имъ бѣ нужна.

Тя завърши благополучно своето дѣло. Сега можеше отново повече да помисли за себе си. Тя отлетѣ да търси храна, но не се завърна. Навѣрно изядена бѣ отъ неприятель.

Дълго време въ люлчицитѣ бѣше тихо, додето най-после младитѣ оси изпълзѣха изъ своитѣ килийки. Топло и задушно бѣ за тѣхъ сега малкото пространство, което грижливата майка